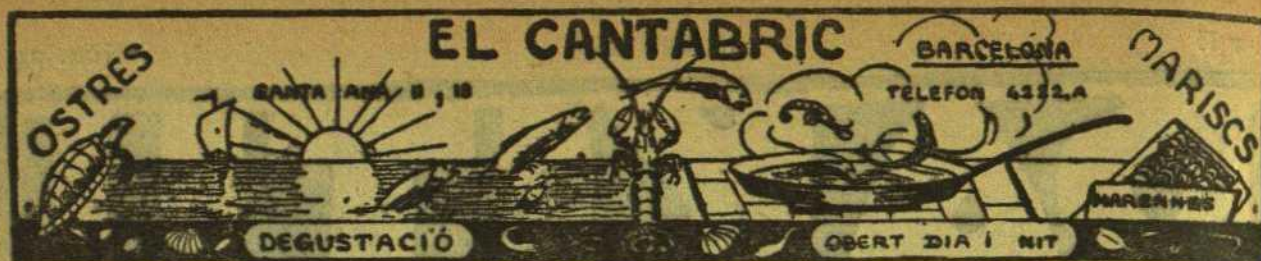

PAKILLI

—Que no em coneix amb la careta?

—Tregui-se-la, i veurà com el conec de seguida...

TEATRE COMIC
Compañia dramática ROJAS - CAPARO
Avui, dimecres grans funcions

SI VOLEU RIURE, DEMANEU
ASTRACANCIA SUPERFINA
D'EN BUENDIA I GASSOL
VAL: 50 CENTIMS

TEATRE ESPANYOL
Compañia: SANTPERE y BERGES
Divendres LA DENIA NOVA
o La fal·lera del Jaume

Sabateria "A la Parisienne"

Comte de l'Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.
Sabates xarolina per a senyora, des de 16 Ptes.

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat
Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

Demaneu **la Educación Sexual** 3 ptes

TEATRO NOVEDADES

Grans balls de disfresses

AURIGEMMA-CAÑADO - Carnestoltes 1924

Dia 8 de Març, BAILE GLORIA.

Dia 15 de Març,

GRAN FESTIVAL DE LA

MI-CAREME

«Aurigemma»

Localitats: Ferrán, 53 (Casa Aurigemma).
i a la taquilla del Teatre Novetats

Compreu el

XUT!

que ha sortit avui

Cap esportman per "enragé" que sigui, i que vulgui
donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3.—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
els autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

QUÈ ens en diuen d'això de la neu? A nosaltres, francament, ens ha deixat freds. Ja ho veuen, amb la fama de calents que, gràcies a Déu, ens caracteritza!...

De moment, així que vam treure el nas per la finestra, ens va semblar que havien pujat els bolxevics i que havien guarnit el paisatge talment com si fóssim a Rússia. Estava tan ben deixat, que semblava fet amb blanc d'Espanya.

Solament quan una bufada de vent, que semblava escapat d'una cambra frigorífica, ens va fer estornudar, vàrem comprendre que allò era una nevada de debò. I, davant del fenomen, no se'ns va acudir altra cosa que tornar-nos-en al·lit a rumiar cabòries.

La neu—vam pensar,—com totes les coses del món, té els seus avantatges i els seus inconvenients.

Ens agrada per la seva blancor, que és una blancor de llençol net, de *natilla*, de paper de barba; una blancor inefable com el cotó fluix.

Però, ai!, que així que els homes de les brigades municipals, els botiguers i les porteres l'escombren i en fan pilots, aquella neu profanada perd la seva blancor i sembla cotó hidròfil fet servir.

Dos dies després de la nevada, per totes les cantonades es veien munts d'aqueixa neu empastifada i feia l'efecte de què procedia d'una clínica. Tot l'Eixample sembla un pixador de music-hall ple de *restos de corrido*.

Per altra banda, les diades de neu, que quan se guaiten des del balcó de casa fan més bonic que l'uniforme d'en Luengo, així que un s'hi ha d'entregar i caminar per sobre, són del més desagradable que es pugui imaginar. Ultra això, tenen un perill molt greu, del qual en resulten no poques víctimes: el perill de les rellicades, que solen portar conseqüències ben dolentes.

Tots sabem que de rellicades n'hi ha de moltes menes, però si les unes són dolentes, les altres ho són més.

Potser la que menys s'ha de témer és la rellicada *vulgaris*, aquella que us sobta al mig del carrer i que tant fa riure a la gent que passa, encara que us trenqueu una cama.

Les rellicades lamentables són aquelles que

solen sofrir-se dintre d'una cambra. N'hi ha moltes que van seguides d'una caiguda i que ja no tenen remei.

Quantes dones, en dies de neu, n'han sofert, d'aquestes rellicades! Es veritat que no les exposen a trencar-se cames ni braços, però la trencadissa afecta parts del cos tan importants i sensibles, que no es dissimulen ni amb ortopèdia.

I dels homes, no en diguem res. Ai del que, per no rellicar al carrer, cerca l'escalf natural d'una cambra de lloguer! Podrà no trencar-se una cama, però les més de les vegades en treurà una coixera de les que fan somriure als amics.

Demés, té la neu altres perills, que cal posar de relleu per tal d'evitar que la gent s'hi entusiasmi; i un dels més lamentables és el de despertar les aficions bèl·liques entre el veïnat.

Al terrat de casa van pujar-hi unes xicotes que per entretenir-se no feien més que tirar-se boles de neu; i al costat mateix, uns joves molt de la broma també se les tiraven. Resultat de la batalla: que no feien més que esquixar-me el balcó amb uns esquixos blanquinosos que em feien un efecte deplorable.

Això sense comptar que un dels projectils va caure al carrer, damunt del clatell de la portera, i li va rebentar un gra que ella, pobreta, conservava *como oro en paño*, vull dir, que el duia embolicat.

Sort que, amb tanta neu, l'estiu que ve aniran més barats els *mantecaos*, que, sinó...

PER TOSSUT

HOME més metòdic que en Barril no en coneixem.

Cert dia sortí a passejar, prop del riu, amb el seu amic Tallarines, i aquest ensopegà, va fer una tercerilla i va caure a l'aigua.

—Socors! Socors!—cridava en Tallarines.

—Què! Que no saps nedar?

—No!!!

—Doncs fixa-t'hi bé. Ajunta les mans sota la barba. Plega les cames junt al cos. Estira després els braços endavant i estén les cames violentament...

En Tallarines es va ofegar i en Barril deia:

—Li està bé, per tossut! Per no voler fer el que jo li deia...

VUITTS I NOUS

Els vells, sobres els sermons, hi havien inventat un gabadal de contes. El tema, pel que es veu, era inexhaurible.

I així devia ésser, car avui encara en els sermons s'hi fan troballes.

Vegi's aquest tros d'un sermó que copiem d'un diari de Santander:

«Me dirijo sobre todo á vosotras, mujeres de cuarenta años para arriba, que os pavoneáis medio desnudas en los conciertos y en los bailes. A vuestra edad se corren los mayores peligros, porque cuando el fuego prende en una vieja chimenea, es difícil apagarla...»

Coneixem cada jamona que ni amb un deshollinador en té prou...

La Lucha, de l'Havana, publica uns pensaments d'en David Rubio que valen ben bé la pena. Fixin-s'hi:

«El arco iris es la sonrisa de Dios.»

(I la pluja, què deu ésser?)

«El remordimiento es el eco de la virtud perdida.»

(Com les purgacions són el remordiment de la...)

«A las mujeres hermosas les sucede lo que al cinamomo; la corteza es más valiosa que el tronco.»

(Realment, els interiors d'una dona...)

«La agudeza es la pupila del ojo claro del alma.»

(La solució... l'any que ve.)

«Cosa bien miserable es vivir en suspenso, pues los tales se parecen a la araña.»

(Bé... i què?)

«Las lágrimas de los penitentes son vino de los ángeles.»

(Es veu que li agrada el mam...)

«Generalmente los policías, como el arco iris, se aparecen después de la tormenta.»

(Això ho diu en Buendia i té un èxit.)

«Algunas mujeres están ahora estudiando para dentistas; yo sospecho que su fin principal es acercarse lo más posible a los labios de los hombres.»

(Apa, maliciós... Què diries de les dones que fan de cira-botes?)

«¿No está el mundo lleno de vivientes que sólo han venido a la existencia con el propósito de hacer la digestión?»

(Es un ideal com qualtevol altre.)

La Veu de Sant Martí explica un fet esgarriós. Fou així com succeí:

«Ella, la muller, sortí per anar a plaça, deixant a ell al llit. Al tornar, estranyà trobar la porta oberta, i cercà al marit per escridassar-lo.

»Rondinant entrà a l'alcova per a fer el llit i compteu l'esglai que tingué al veure a «ell» dintre del llit, i a l'observar sobre la tauleta de nit una ampolla amb una *tiqueta* amb un cap de mort pintat i unes lletres grosses amb aquesta tènica inscripció: «*Venenon*», i una carta al costat que deia així: «No culpeu a ningú de la meua mort. Ho he fet avorrit, per no poder fer creure a la dona, i com que li ho havia anunciat diferents vegades, ho faig per què ella vegi que tinc paraula.» I a sota, la firma.

»Als crits d'ella entraren els veïns, els quals procuraren calmar-la sense conseguir-ho. A plor desfet, xisclant, recordava en veu alta les «seves» virtuts i com una lleona forcejava per què la deixessin entrar al quarto i fins morir amb «ell». Els pobres veïns presents en aquest drama cercaven totes les imaginables paraules de consol, i plorant a llàgrima viva recomanaven a «ella» que no ho fes.

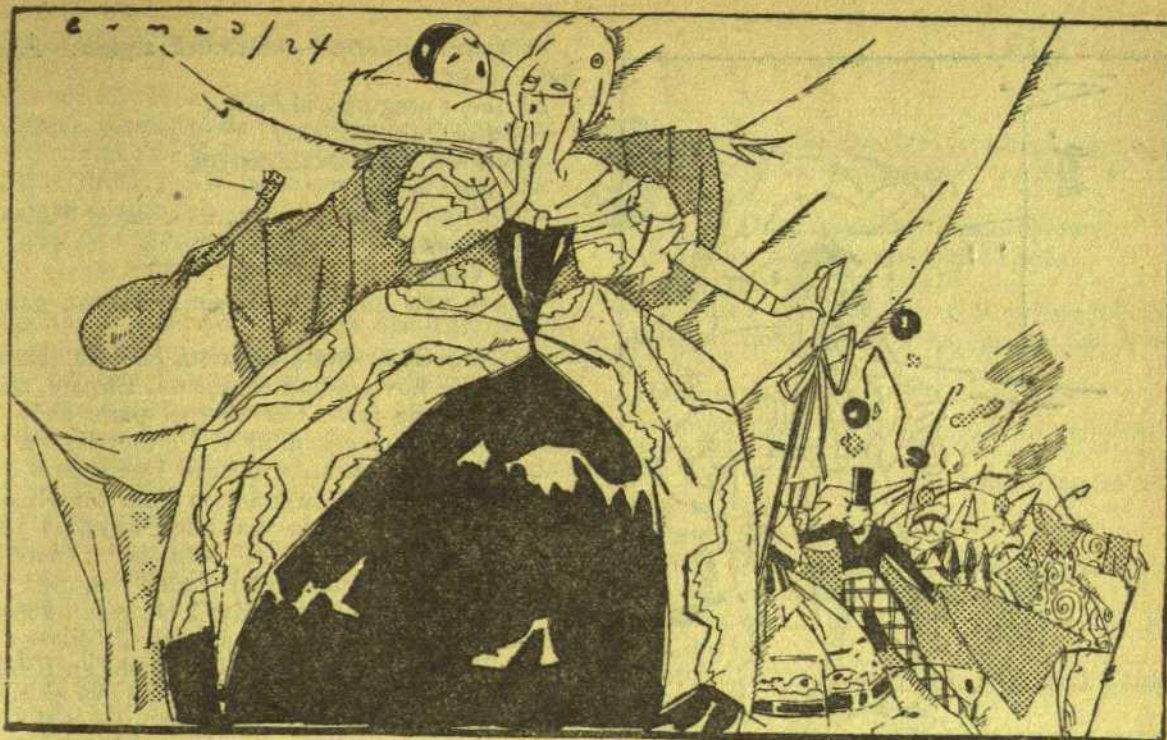
»Més tard la policia féu acte de presència a la casa mortuòria, i a la vista de la carta, de l'ampolla de *veneno* i de la víctima, cursaren el «parte» i esperaren al «Juez»; aquest arribà i es disposà a «levantar el cadáver», però es trobà que no ho podia fer..., perquè de «cadáver» no n'hi havia cap. Sols hi havia roba embolicada i per testa una olla pintada grotescament.

»El jutge mirà a tots els presents per descobrir-hi a l'autor de la farsa, mes vegé l'estranyesa retratada en el rostre de tots i es retirà.

»En quant a ella, així que s'enterà de la veritat, cessà en sec de plorar, i, cloent els punys, digué:

«—Ah, pillo! Més que pillo! Ja veuràs així que t'arreplegui!»

—No, no em convencerà pas, jove. El primer pas és el que costa, i no vull donar-lo. Ja ho sé per experiència.

COINCIDÈNCIES

El jove Ernest (trenta nou anys, onze mesos i sis dies!) davallà de l'auto amb penes i treballs, per mor d'una coixera que, més que transitòria, semblava definitiva. L'invàlid d'ocasió, per fi s'encartutxà en l'ascensor, en demanda del domicili pairal.

Els pares del nostre heroic protagonista, en aquells moments estaven ocupadíssims, desenrotllant un treball coincident: el *papai*, en son despatx, feia el solitari de les cartes, i la *mamái*, a cà'n Felip, feia el solitari dels budells...

Així que l'Ernest veié el del gueto, i s'enterà de què es procedia contra el de la mare, esclafí a riure, dient a l'autor de sos dies, que és tan eixelebrat com el noi:

—Està vist que és dia de coincidències, avui. Mira, acabo d'arribar de *càls* metges...

—En plural, beneïtó?

—I doncs què, pastili? I que he tingut molta sort, veies!

—Potser la d'en Xamarró, que trobà una bossa en la qual *hi havia hagut* diners?

—Deixa't estar de bosses i escolta'm, pastetes!

—Ja pots anar dient, tros de carquinyoli!

—Seriosament te dic que un amic va recomanar-me el doctor Permanganat, especialista en malalties... recreatives; aquesta tarda me n'hi vaig, i a l'anar a trucar em dono compte de què

una tarja a la porta del pis fronter fa avinent que hi té la consulta el doctor Píloro, especialista en malalties de l'estómac. Llavors m'he recordat que fa uns quants dies tinc l'aparell gàstric desafinadot, per haver menjat cert peix, lo qual m'ha fet determinar a acudir primer al metge... estomacal (!) i recórrer després al metge... penal (!!). I ara ve allò que et deia, de les coincidències. Tant l'un facultatiu com l'altre, m'han ordenat el mateix. El doctor Píloro m'ha recomanat que no mengés peix blau, i el doctor Permanganat que anés amb més cuidado...

—Però, de què t'havies queixat tu als facultatius?

—Veuràs: de què em feia mal la sardina!

MAREIG

En Marcellí ja no tenia res a dins.

Per ésser la primera volta que s'embarcava, ho pagava ben car.

Quin tràngol, Mare de Déu!

Estava groc, afinat, suant d'angoixa, arrapat a la *borda*...

Un cambrer se li apropà.

—Vol que li porti res, senyor?—va dir-li.

I en Marcellí respongué:

—Porta'm una illa, per favor, encara que sigui petiteta!

—No ho entenc! Només he begut absenta i se'm torna el nas vermell!

RONDALLA PER INFANTS

EL JOVE AL QUAL VAN BIRLAR-LI EL COR

FEA UNA nit fosca com un menjador d'entresol. El vent xiulava com un rebentador d'estrenes. El cel estava tapat. Però no agafava el sec, sinó que deixava caure l'aigua com si la donessin. El camí estava desert com el «Victòria». De sobte, un llampec deixà veure un *bulto* que s'escorria camí avall. (Això d'escorre's és un dir.) El *bulto* era un xicot d'uns divuit anys, pam més, pam menys... Un *guerrero* que estava de guaita li donà un *alto*! estentori. (Això de l'*alto*, com se deu dir en català?) El xicot s'aturà en sec. (Metàfora, car seguia plovent.)

—On vas?—li féu amb veu feréstega.

—Allà d'enllà! —respongué amb veu feble. (Això sí que és de rondalla.)

El *guerrero* se l'emportà a un quarter de *guerreros* que era allà prop, on uns quants *idem* jugaven a botxes. El *quesa*, en aquell moment acabava de fer ronda i la bitlla, de retop, abonyegà al casc del guaita...

—Desperta, ferro!—murmurà aquest.—Feina pel llauner!

El *quesa* preguntà al *bulto* :

—Tu... Qui carai ets?

—Em dic Nap Gelat, senyor.

—Portes cèdula?

—No l'he treta. No m'han trobat al Padró...

—On vius?

—Al Clot.

—Com vols que et trobessin al Padró, gamarús!

En Nap Gelat contà sa trista història. La xicota, ai!, li havia donat carabassa. El pare, oh!, l'havia tret de casa. Per ell (pel pare, eh?) tot era l'hereu, que era molt viu i escrivia en un *fielato*. Tenia molt *oido* musical i tocava un tros de la Simfonieta d'en Pahissa amb un sol dit. Com que només tenia vint-i-dos anys, el pare n'estava cofoi i tenia al Nap Gelat avorrit. Aquest s'engrescà amb una menor i aquesta havia desocupat una bessonada. I ell, a la figuera! Demanà relacions a una manicura i l'engegà al Turó. Tirà als Jocs Florals del Ninot i en Ribera i Rovira li birlà el premi. El món no el comprenia!

En Nap Gelat, ja quan el rubicund Febus... etcètera (això ho hauran llegit en altres llocs), es despedí dels *guerreros*, als que deixà commoguts, a punt de fer el somicó. Eren uns *guerreros* que, malgrat son posat ferreny, no tenien *arma-dura*. I anà seguint son camí tot xano, xino. De sobte veu una llumeta al lluny del lluny. (Fa conte això de la llumeneta, oi?) S'hi apropà i era un castell.

—Aquí deu viure-hi un gegant—es digué al veure que el portal tenia 6 m., 42 cm., 14 mm. d'alçada. I trucà. Primer un pic (en Joan). Després, un altre pic (en Rossend). Després un tercer (en Martorell). La porta s'obrí. Redena, quina casa. Ni el despatx del governador! Les rajoles eren d'or. Les parets, de plata. El decorat, d'en Junyent. Els timbres, d'Alarma. Una esclava, els pits en l'aire i ensenyant el melic, el posà al tinto.

—Aquí viu en Ganfarons, un gegant que fa de *curandero*. Prepara l'elíxir de vida eterna per a ésser sempre jove.

—I va bé?

—Ja ho crec, *shapallks*. (Això vol dir «burrango».) El gasten en Simonet Torner, l'Enric Borràs i en Pallardó! Però surt carot: el ven a cinc cents naps la gota.

—I de què el fa?

—Es a base d'un cor noble que no hagi pensat mai en ser regidor. Per això corres perill si et quedés aquí. A cada foraster que troba li prova el cor, i si el té senzill, ja ha rebut. L'hi arrenca i es cruspeix el que queda. Però no en troba de cors senzills... L'últim que provà va ésser en López-Picó i va fer-li figa.

—I com recarai els prova?

En això un terratrèmol esfereïdor es deixà sen-

tir. Era el gegant que venia. (Com ho han endevinat?)

—Un cor nou? Au, provem-lo.

L'esclava s'assegué de cara al piano i començà a tocar i cantar «El Relicario». (I l'Oliveros, sense cobrar drets!) Als pocs compassos els ulls blaus (eren blaus; no sé si ho havíem dit) d'en Nap Gelat es negaren com un vulgar allioli.

—Té el cor senzill!—exclamà alegroïment el gegant.

I agafant al xicot per la trinxà dels calçotets, l'estengué sobre un catre i li féu un forat a la pitrera, pel que li tragué el cor. Feia goig; a plaça hauria valgut sis rals.

—Me'n vaig al laboratori—exclamà amb veu de tro el gegant Ganfarons.—Feu-me això (això era el cos d'en Nap Gelat, que se sentia *descorazonado*) a la graella!

Però, ah! L'esclava s'havia enamorat del pobre xicot i, recordant el que es feia amb els cavalls dels toros, li tapà la ferida amb un número de *La Publi* i la hi cosí amb un fil d'or. Després li donà un tragueta de l'elixir.

—Fuig, amor meu! Toca el dos! Aquí perillen els teus palpissos. Guilla, ara que pots! Fes com en Cambó!

—Sí, però on aniré? No tinc cor per res!

—No badis i estigues al tanto. Veus aquest burro?—li féu signant-li la finestra.

—Qui? Aquell que va tan mudat?

—No. Aquell és el porter. L'animalet que hi ha en aquella quadra...

—Ah, sí! Sembla un diputat conegut meu...

—Doncs aquell burro corre tres mesos en dues hores. L'agafes, el mantes i corres camí amunt fins arribar a un castell com aquest. Allí hi viu el gegant Pastissets, que és el soci capitalista d'en Ganfarons.

—I no em treuran res?

—No. Allí porten la comptabilitat del negoci. Quan siguis davant seu, li dius: «Alkhul Meh-las Fumbullihdas», que és un mot màgic, i cau rà en basca. Llavors li afaites el tresor, que el té amagat dins del dipòsit de l'aigua viva i vens a buscar-me amb el burro. Ho faràs, xato?

—«Menó».

—Sobretot, no em facis la patota. Vina'm a buscar, que aquí m'hi trobo com un pagès a l'Ateneu. Veuràs que viurem feliços!

—Posa't tranquil·la...

I, cavaller del burro extrarràpid, a dos cents per hora, desaparegué per l'horitzó color de mal·lora, per on el rubicund Febus..., etc., etc.

Bueno. Vostès es creuen que va tornar? I un altre! Deixà l'esclava en bitza. Però no és d'estranyar: el pobre no tenia cor!

PERRAULT II

FECUNDITAT

S'ESTAVA plantant cols a l'hort, quan en Simon va veure venir, corrent, al seu nebot...

—Oncle Simon! Oncle Simon!

—Què hi ha? Passa quelcom a casa?

—La tia ha tingut un nen!

—La dona? Qui s'ho havia de pensar! Quan aquest matí he sortit de casa, no sentia ni senyals...

—Ha anat molt bé. Molt bé!

—Vés i digues que quan acabi de plantar el tros aquest hi aniré...

Amb això, en Simon veié arribar, també corrents, a sa germana.

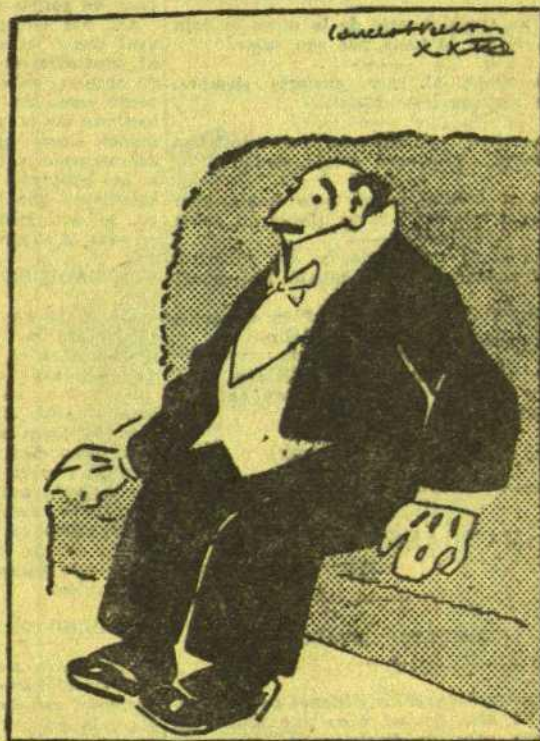
—Simon, Simon!

—Què hi ha? Que no està bé la Munda? Que s'ha posat malament?

—No. Es que... ha tingut un altre nen! En portava dos!

En Simon engegà un renec i es posà l'americana.

—Deixa-m'hi anar... Si no hi poso *coto*, potser en farà un gra massa!

—Deu ésser una rival comercial aquella disfressa. Quan ha sabut que jo era un Pi Xifreda, ha fugit corrents...

CRONICA REFRIGERADA

CON, DE, EN, POR, SIN, SO- BRE, TRAS LA NIEVE

¡Dicen que la nieve es una cosa de aquello más pura. Romances. ¡Si vieses ustedes los hilos que rompió!

La nieve me hace enrecordar de un jugador con potra. Sí, hombres: en que «cops» por aquí, «cops» por allí.

El miércoles, cuando dejé el piltre, le dije a la raspa: «Aquí hay menos gente que en el Paraíso Terrenal. Allí había Adán y Eva. Aquí ni-é-é».

Le cogió un trabajo.

Fui a hacer un río y se me heló una parte del cuerpo. Ya comprenderán ustedes que helaba.

Estos días, el teléfono ha ido una mica más malamente que de costumbre. Pero no pas mucho, ¿eh?

El agua estos días me hacía enrecordar las comedias de magia. Casi bien siempre salía el-hada.

A un servidor, esto de la nieve le deja frío. No se lo toma pas con calor.

La nieve, al caer, encierta siempre, pues siempre hace blanco.

La nieve no alimenta, pero destruye al-ambre... (Es cayo éste, ¿verdad?)

En el baleón de mi casa había bien bien dos metros de nieve. (De largo, ¿eh?)

Contemplé los árboles y me ruboricé. ¡Las copas quedaban debajo los cops!

Aquí hizo frío, pero en Pina un golpe tuve más. En Pina me helaba.

La nieve sorprendió a todo dios. Con decir que hasta los tranvías se quedaron parados al verla!

BUENDIA Y GASSOL

LA MANDANGA DE CARNAVAL

(CONSULTAS EVACUADAS)

Elvirita.—No. No se disfrace pas de Parto. No está ni así bien que una niña soltera vaya de Parto.

Raquel.—Un traje que simbolice Aragón, Cataluña y Valencia está muy bien empecado. Figurará la Coronilla de Aragón, ¿verdad? Pero ¿lo querrá su papá,

que tan joven vaya usted de Coronilla?

P. P.—Es una pensada hasta allí esto de engiponar una comparsa anatómica. Si va usted de cabeza, malo. Es mejor que vaya usted de vientro.

Solón.—No sé quien era Mecum. Por esto no sé qué carai quiere decir esto de que usted vo-de mecum.

Lusianín.—¿Conque usted va de meuca este Carnaval? Ojo, ¿eh?

Pilar Cita.—¿Conque usted conoció a uno que iba de conde en el asalto de casa el Barón de la Llatuga? Ojo, con el conde del Asalto, que tiene mala fama.

X.—Si el baile es en casa Napoleón, vaya usted con dominó. Ya sabe usted que Napoleón dominó por aquí, dominó por allí...

Momo VII

CURIOSIDADES CURIOSAS

(TRES, UN REAL)

UN LAGO DE TINTA

En Madagascar de Dalt, a un ladito de Tananarive, cerca del rancho Dekuarthel, hay un lago de tinta que tiene la espantarrante particularidad—y no es barrilla, no—de cambiar de color un grapo de golpes al día.

Así, por ejemplo, de buena mañana es azul como los dos ojos de una «lady»; al mediodía es roja como una casaca de urbano; cabo al tarde se convierte en verde como un viejo ídem y cuando las sombras de la noche extienden su negro manto (carai, qué frase más bien chafada), se pone la tinta negra como un cura a las oscuras. Entonces es cuando las calamares que hacen piu, piu en el lago, se dan gusto por encontrarse como en casa el suegro: calamares en su tinta.

PUNDONOR DE UN EMPLEADO INGLES

En el puerto de Liverpool (Holanda) se levantó la tapa de los sesos de una puñalada en el melic un joven meritorio de una casa de sombreros.

De primer entuvio, todos los «liverpolses» creían bien bien que el móvil del suicidio fuera alguna ensarronada amorosa, pero esbrinada la cosa, se ha averiguado que el joven se barrotó la vida por haberle guillado el tren correo cinco minutos antes de que él llegara, todo esbufegando, a depositar la correspondencia que le había confiado su jefe.

Por este tararán las gastan en la rubia Albión.

EL COLMO DE LA PACIENCIA

Una flavia muy caya que vive en la calle de 30 llaves y que la habilla de una hermosa cabellera, ha tenida la cabr... digo, la paciencia de contar las hebras que forman sus abundantes y sedosas trenzas. (Muy bien.)

Entrevistada la bella taifa por el ebúrneo reportero de esta sección, tuvo la tabarra de contarnos con sus «pelos y

señales» que pueblan su cráneo la friolera de 84.507,983 cabellos. Si alguien cree que le encero, puede ir a comprobarlo contándose los otro golpe.

La fulana hizo el curioso cálculo siguiente: Puestos en una sola línea pelo por pelo, alcanzan una longitud no menor de 4 kms. 14 m., 15 dm.

Atando cabello con cabello por su cabo de abajo y formando una sola tira, podría darse con ella la vuelta al mundo tres veces y un trozo como de aquí a Masquefa.

COMO AGUJERAN EL QUESO EN SUIZA

Un fabricante de queso de Gruyère, que se dice H. M. T. L. S., tiene empleados ciento ochenta rancos con pata de palo.

Estas pintas son los que hacen los agujeros al referido queso con las extremidades de su pierna de madera.

Por descontado está, que se hace barba de oro el que tiene la potra de ser cojo duplo.

Por la recopilación,
R. TRANVIST

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Qué debe hacer un soldado cuando llueve?

Pues saludar, porque las lluvias son generales.

¿El colmo de un hombre gordo?
Ser flaco de memoria.

¿Qué arte cultivan al mismo tiempo los decoradores y los pianistas?
El arte-sonado.

¿Qué hacen cuatro caballos cuando se encuentran?
Tute.

¿Qué es lo primero que se encuentra debajo del sol?
El fa.

¿Cuál es el colmo de un médico?
Curar un jamón.

¿Cuál es el animal más estudioso?
La sanguijuela, porque siempre se aplica.

¿Cuál es el santo de las Pepitas? ¿San José? ¡No!
El santo de las Pepitas es san-día. ¿Tiene o no pepitas?

¿Dónde hay más afición a pesar?
En Roma, porque en cada casa hay cuando menos una romana.

¿A que no sabéis quiénes son mis peores enemigos?
Los ciegos, porque no me pueden ver.

¿En qué se parece una batalla a un baño de cabras?
En que una bala por aquí, otra bala por allí...

—Diners, o la vida!
—No us en doneu vergonya, ganàpia, d'espantar així a les criatures?

UN GAT VELL

La Joana, vídua per tercera vegada, és una senyora molt espeterrant, de carns fortes i esplèndides, que, malgrat els seus quaranta anys i d'haver tingut de «treballar» molt, es conserva molt fresqueta i plena de vida.

L'únic fruit que conserva dels seus amors és una xamosa nena de dotze primaveres, molt infantívola i ingènua, en la qual sa mare té posat tot el seu carinyo i totes ses esperances.

Un dia, l'Elvireta, que així s'anomenà la nena, es passejava, amb una amiga seva, per la Granvia, quan de sobte se'ls apropà una gitana, preguntant-los-hi si volien que els digués la bona-ventura.

Les nenes, que no entenien res d'aquestes nigromàncies, continuaren son passeig com si res els hagués dit, lo qual exasperà a la gitana, que va deixar anar un reguitzell de malediccions, dient entre altres coses:

—*Así os saliera un gato negro en medio de las piernas!*

Aquestes paraules van deixar molt capficades a les dues amiguetes.

Passaren dos anys, i un dia, al banyar-se, la gentil Elvireta observà molt alarmada que en el lloc on li havia assenyalat la gitana començava a sortir-li berrissol, anant tot seguit a consultar-ho a la seva mare, explicant-li la maledicció de la gitana i posant-se a plorar amb molt desconsol, puix veia que les profecies s'anaven realitzant.

La bona dona, que no podia veure plorar la seva filla, procurà calmar-la amb aquestes paraules:

—No ploris, tonta, ni tinguis por, que abans el teu gat no s'haurà menjat tantes rates com el meu, en tens per dies!

L'EXCUSA

En un recó dels boscos de Les Planes, en Carlets va aconseguir de la xamosa Rosalia tot allò que d'ella desitjava.

Però, després, un cop calmada la febre del moment, en sentí remordiments.

—Pobra xicota!—pensava tot contemplant-la com s'arranjava el cabell.—Què serà ara d'ella? Si sa mare se n'entera, la matarà! Tan bona noia! Sóc un brètol d'obrar així...

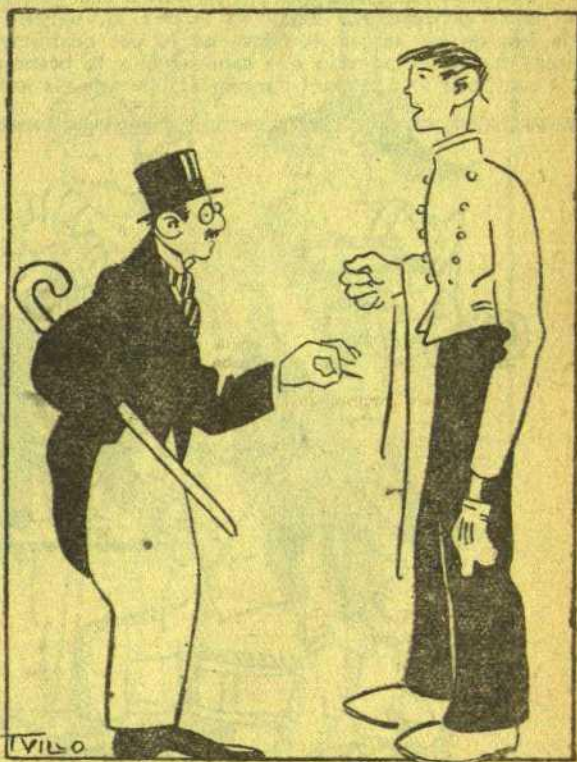
—En què penses?—li preguntà ella.

—En tu. Vas tota despenitjada... Dus el vestit tot arrugat... Què diràs si noten quelcom a casa teva?

—No sé...

—Digues, si per cas, que t'ha atropellat un sàtir...

—Psh! No s'ho creurien pas. Els ho he dit massa vegades!

—I la senyora? Que hi és?

—No ho sé. Ha dit: «Si ve aquell carcamal, digues que no hi sóc.» Que és vostè?

O CINIQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

VOSTÈS no han anat a veure «Rosita la cantante callejera», que fan aquesta setmana al «Cataluña» i «Pathé Cinema»?... Doncs cal que hi vagin, perquè es trencaran de riure; no és cap pel·lícula còmica, però té un argument parit a Nordamèrica i amb això n'hi ha prou per a que sigui una *gansada* completa i indiscutible, tot i essent de costums espanyols; una *españolada*, vaja; sembla mentida que la Mary Pickford s'avingui a fer el mec de tal manera; l'assumpte, com ja dèiem, és l'únic per acontentar un públic de porteres, dides i *militares sin graduación*; però, en canvi, la direcció escènica i la tria dels personatges és senzillament un crim; hi ha un rei que més bé estaria de *picador de toros*; unes aristòcrates que semblen gitanes i unes gitanes que semblen aristòcrates; encara que tot figura passar al segle XVIII, ja surten un grapat de *mantillas*, «mantons» de Manila, etc., etc., sense reparar que tot això no va estillar-se a Espanya fins els començaments del segle XIX. També s'hi veu el costum tan espanyol de petonejar-se pels carrers a tothora, vingui o no vingui a pèl. Nosaltres no ens havíem fixat mai. Vegin quisse coses... I... *bueno*, val més deixar-ho córrer, ja que la pobra Mary no serà sens dubte la més culpable d'aquesta animalada.

Afortunadament, quan vam veure «Rosita» no ens venia molt de nou; dies abans havíem patit hora i mitja una altra bestiesa marca «Gallo de oro» d'en Vilaseca, que anunciaven a *bombo y platillos*, segurament per atabalar a la gent i que no s'adonés de què li prenién el pèl; oi que ja es figuren que ens referim a «La isla de los barcos perdidos»?... Estan en lo cert, sí, senyors: «La isla de los barcos perdidos» no es pot qualificar, perquè no hi ha adjectiu que expressi tota la bestiesa dels que l'han feta. Absurd l'argument, absurds els més

petits detalls (aquella alliberació del sumergible pres entre les algues!...) i absurda la nostra paciència, fins l'infinit. Una cosa així se'n donaria vergonya de firmar-la qualsevol ruc amb pretensions que volgués fer arguments de pel·lícules. Els de la casa Vilaseca no estrenen gaire, però quan ho fan n'hi ha per llençar-hi cadires. I després encara es planyen de què la gent no vagi al «Pathé»; ¿què quedran?; com que si no tinguessin la cara lletja d'en Lizcano, i la seva «orquestrina» fent soroll, seria cosa de no passar ni per la Rambla de Catalunya...

Prompte veureu a en «Pedrucho» fent tauromàquia... en el cine, no s'espantin!; ara s'hi pensa dedicar, renunciant a les glòries de les places de toros, de la mateixa manera i pel mateix motiu que don Simplicí renunciava generosament a la mà de donya Leonor.

Que patirem!

L'ALTRE

LA CONSULTA

EN un ball familiar, la Maria, filla única del senyor Manuel, va preguntar al doctor Lluquet, un dels convidats:

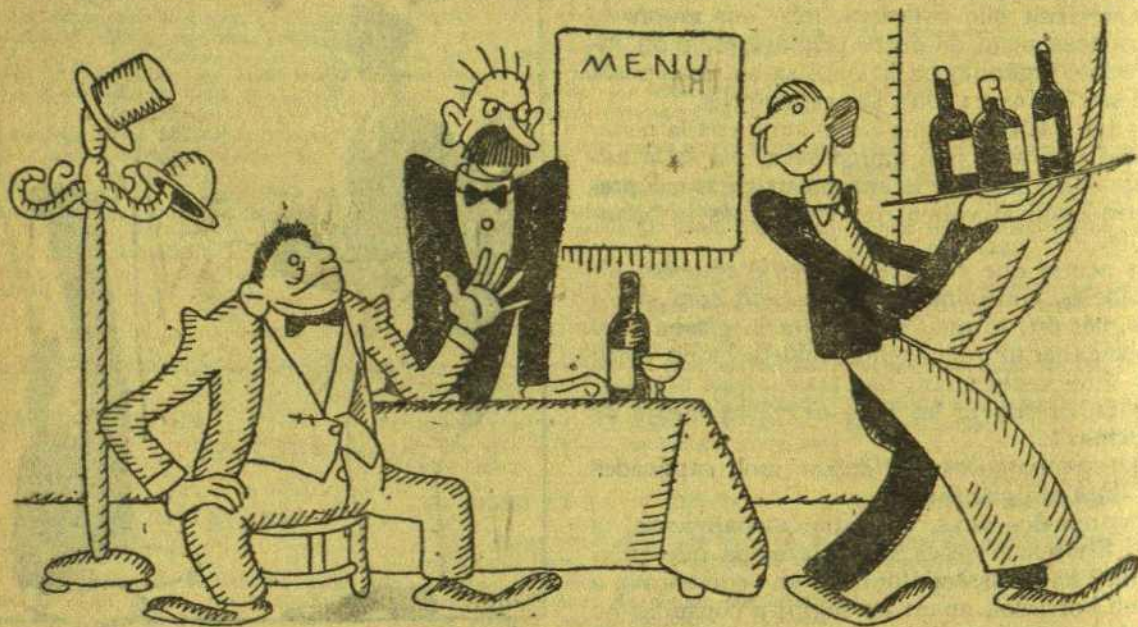
—Que em farà pagar res per una consulta?... Digui...

—I ara? Ja pot dir. Suposo que no serà res greu. Té un semblant que li vessa salut.

—Oh! No és per mi que cerco remei. Es pel meu gat. Tinc un gatet molt bufó..., però perd el pèl que és una llàstima. Tot li cau. Que sap de què pot venir-li?

El doctor Lluquet féu una ganyota. Allò era pendre'l pel menescal! Però dissimulà i, somrient, preguntà:

—Escolti, senyoreta. Que va molt en bicicleta, vostè?

—Ens vindran unes disfresses i faci-les passar de seguida...
—Em sembla que aquesta nit no els vindran pas...

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

FUTBOL

R. C. D. ESPAÑOL, 1 — F. C. MARTINENC, 1

Els de l'«Español» tingueren d'aconsolar-se amb un empat. Tan refiats que comparegueren al camp, no pogueren fer més que un gol i encara amb fatigues.

En Mallorquí va jugar de davanter-centre i no va estar valent perquè la defensa del «Martinenc» li feia pànic; del contrari, hauria fet un estropici.

En Pallejà es plantà davant de la porta disposat a acabar amb la ratxa de gols i ho aconseguí. En Zamora al seu costat era un pollet. Fins un xut d'en Lakatos, més furient que una bala, el deturà amb una «zamorana» tan perfecta com les del que les va inventar.

En Barratxina, amb aquell procediment tan personal d'amagar-se darrera la pilota, produint la sensació de què la pilota camina sola, aconseguí enredar a en Monteseinos més d'una vegada.

En Vilar, corrent com un desesperat i fent tota mena de passades estranyes, va lluir d'allò més, engrasant als de Sant Martí, no deixant-los penedir d'haver fet el viatge de pol a pol.

L'Oliariaga, convertit en l'únic valor positiu de la davantera de l'«Español», i en Juanico, molt conservador, però excel·lent portant material a la davantera.

L'incommensurable Zamora, com aquell que se'n dona de menys, estigué displicent tot el partit, parant poques pilotes, i les poques, com si ho fes per força.

Tot plegat, res, perquè va mancar-hi el principal: emoció.

Ara, que potser aquestes són les que donen més quartos, car a l'estrena d'una bestiesa ben bé pròpia del Carnestoltes, que van fer a «Novetats», hi va anar més gent que a un partit de futbol.

La tal bestiesa se la va arrencar del cervell, com si fos un ull de poll, un xiflat pseude-aristòcrata que es diu Balet, i després de batejar-la amb el títol d'«El dinero», la va fer assajar a quatre còmics de la Rambla i la va deixar anar—com els ases els pets—en mig del teatre d'en Marsans, que estava ple de barrilaires *bien*.

La *fuerga* gairebé va eclipsar el gloriós record de «La Reina Inca» i no va acabar a pinyes perquè l'autor va fugir.

A l'«Espanyol», mentre preparen una obra futbolística d'en Vallmitjana, entretenen el públic amb una pel·lícula melodramàtica titulada «El ganàpia i el gepico», que fa plorar i riure amb una ponderació ben estudiada, per a que els espectadors en surtin contents.

I, per últim, a l'«Apolo», que des de que es va ensorrar va del mal en pitjor, estan donant *las boqueadas* perquè el públic hi passa de llarg, per por d'una altra catàstrofe.

L'HOMME DE LA CONXA

XAFARDERIES TEATRALS

Els empresaris, d'un quant temps ençà, s'han donat a inflar la *reclame* d'una manera escandalosa, per veure si d'aquesta manera conseguixen ficar la gent als teatres; però tant i tant abusen del *bombo*, que ja no en fan cas ni els salta-taulells de bona fe.

Jo ja comprenc que la desesperació impulsa a cometre moltes ximpleries i que l'excés de propaganda és com una mena de toc a sometent de les empreses que s'ofeguen; però no deuen ignorar, perquè es tracta d'homes grans, que massa tocar a sometent és perjudicial per la salut.

D'aquesta veritat patològica ja en deuen estar més que convençuts els empresaris del «Tivoli», quan, després d'anunciar «La leyenda del beso» amb unes lletres més desenrotllades que el nas d'en Sánchez Toca, ha vist que tot plegat... aigua calenta; i com que amb aigua calenta no es paguen nòmines...

Ah! Que no em passi per alt. L'estrena d'«El solar» per en Morano, el dia del benefici dels *chicos de la Prensa*, un èxit dels que satisfan més que un dinar de vint pessetes.

Val la pena d'anar-hi, perquè es tracta d'una comèdia honrada, i com que les comèdies fan com les dones, que la majoria tenen mal cap... o a lo millor no tenen ni cap ni peus...

—I ara! Per qui m'has pres, poca-solta? Jo, ja menjo, saps?

AL VOLTANT DEL MUNDO

DESPERTADOR DISCRET

El despertador és un aparell empipador que acaba fent patir del cor a la majoria dels que se'n serveixen. El surt que produeix aquell soroll metàl·lic a un pobre home ben adormit, té conseqüències desagradables.

Per evitar totes aquestes molèsties, un nord-americà ha inventat el «Phersuassiu», que és un fonògraf amb una placa expressa anexas a un rellotge. Quan és l'hora fixada, el fonògraf funciona i pujant de to de mica en mica va dient:

«Són les vuit. Ho sents? Lleva't, que no fa fred! Creu-me, no et costarà gens. Apa, home, no siguis cançoner! Mira que faràs tard! No m'empipis!»

I si el toca-son fa l'orni, aleshores crida i s'esgargamella cridant:

«Apa, ganduul!!! No te'n dones vergonya? Morraaall!!! Porc!!! Porc!!!!!!»

La majoria d'aquests aparells passen a la posteritat d'un cop de sabata ben donada.

LA FEBRE ADULTERA

Lord Chornut, mentre viatjava, rebé un telegrama del seu secretari, que deia:

«Torni seguidament. Senyora al llit amb quaranta, molt aixafada.—Fidel Theranova.»

Quan lord Chornut llegí que la seva senyora estava al llit amb quaranta, va sofrir una sotragada de mort. Ell que estava cregut de la fidelitat de la seva esposa, resultava que l'enganyava només que amb quaranta! N'hi havia per desesperar-se. Va agafar el tren i al cap de dies arribava a casa seva, disposat a fer un escarment.

Calculin la seva sorpresa al comprovar que la seva senyora feia llit amb quaranta graus de febre i no amb els quaranta que ell havia suposat!

L'alegria amb una mica més el fa tornar boig.

UN HOME SENSE CAP, QUE ENRAONA

En James Tickieht, el cèlebre ventríloc, ha

sofert la delicada operació de llevar-li el cap sense protestar. Els metges s'han vist obligats a fer-li l'operació degut a què en James sofria uns rodaments de cap tan terribles, que al mi-

llor dia el cap li hauria saltat, exposant-se a què trenqués el vidre d'algun aparador i l'hi fessin pagar sense contemplacions.

L'operació es portà a cap amb l'èxit més falaguer, tenint la delicadesa els metges de deixar-li el cervell dins d'una butxaca, per si mai el tenia de necessitar.

Com que en James és ventríloc, no troba a faltar res, i encara estalvia barrets.

NOU TRAJO DE «TORERO»

Ha sigut detingut per immoral un torero que torejava despullat. Al preguntar-li per què no es posava el vestit, respongué:

—No en tenia cap necessitat; el toro ja en vestia!

Es el comble de la barra.

LANG-HUSTINUS

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

LA QUE ESPERA

- Perdoni, senyoreta. Espera algú?
 —Sí, senyor.
 —Doncs, així, em retiro.
 —No, no es retirí. Vostè pot ésser el que espero...
 (De Puck.)

ENTRE AMICS

- Què n'opines d'aquest que diu que és un banquer?
 —Que no té cap capital.
 —Doncs ell sempre està parlant dels seus capitals.
 —Deuran ésser els pecats...
 (De Fray Mocho.)

- Una dona així em convindria, que tingués per mi aquests petits cuidados.
 (De Le Rire.)

L'HONRADESA

- Aquí li deixo, senyor comissari, aquests guants, que m'he trobat pel carrer.
 —Això diu molt en favor de la seva honradesa. Un altre se'ls hauria quedat.
 —Li diré... Es que no em vénen...
 (De Caras y Caretas.)

NOVETATS

- Una senyora, carregada de criatures, troba un senyor i aquest li diu:
 —Què: que no té novetats?
 —Sí, senyor.
 —Ah!
 —Aquest any no estic embarassada!
 (De Ruy Blas.)

OFERIMENT

- Carai! El termòmetre de la meua habitació asse-nyala sis graus. Quin fred!
 —Vol que li deixi el que tinc a casa? Quan jo me n'he anat, en marcava setze...
 (De Le Rire.)

LO DESAGRADABLE

- I vostè, senyor Boireau, què és el que troba més desagradable en la vida d'un solter?
 —Això depèn... Algun cop és la dona..., altres el marit...
 (De Ruy Blas.)

- Els nostres diamants tenen la mateixa puresa, el mateix pes i el mateix guspireig que els bons. I per a que la imitació sia més perfecta, els venem al mateix preu.
 (De Ruy Blas.)

- Escolta, tu: em sembla que la teua dona ens enganya.
 (De Sans Gène.)

—M'han contractat per sortir a la revista del «Principal», en el quadro dels exèrcits. Faré el francès...

CONTETS AL VAPOR

La Fifi va renyir amb en Domingo, un negre ric de Jamaica...

I saben per què?

Perquè sa modista li va dir que el negre no li esqueia gaire...

—Per què no vols que em tracti amb en Llorenç?

—Perquè sempre me'l trobo en un lloc que fins vergonya me'n dono de trobar-m'hi.

—Vostè, que és tan ric, digui'm quin és el camí de la fortuna.

—Molt senzill. Prengui per la dreta, prengui per l'esquerra, prengui per lla on vulgui...

—Estic desesperat! La meva dona m'enganya!

—Però, fes-te'n càrrec. A qui vols que enganyi, doncs?

—No, nena. Val seixanta el pa.

—Que s'ha apujat?

—Sí. Ahir valia dos rals.

—Doncs, dongui'm un pa d'ahir.

—Escolti, jove. Sap un mitjà ràpid per anar a l'estació del Nord?

—L'autòmnibus...

—Ca! Ho he preguntat a un municipal i m'ha dit que prenguéss l'autòmnibus número 21. Ja fa mitja hora que m'espero i total n'han passat dotze. D'aquí al 21 en tinc per tot el dia!

FERROCARRILERA

Et dic que no em fa gens de gràcia deixar els mundos facturats. Els mossos de l'estació els malmeten a cops...— deia una viatgera al seu marit, en l'andén de l'estació...

—Vols dir? Em sembla que hi tenen força *cuidado*. Sinó, ja els reptarien.

—Ho veus? Mira aquells com tiren els mundos del vagó a terra. Quin poc *cuidado*! Els estabellaran...

—Sí, però, veus? El cap d'estació els diu quelcom. Els deu renyar. Justos. Veus ara com els baixen amb *cuidado*? Veuràs... acostem-nos-hi... Què — dirigint-se als mossos: — els han reprès perquè tiraven els equipatges així, oi?

—Sí, senyor... El cap d'estació ens ha dit que amb aquestes trompades es podia fer malbé...

—Algun mundo?

—No. L'asfaltat de l'andén.

*** D'El Noticiero:

«En su segundo toro David se lució en el primer tercio. Lo despachó de dos pinchazos alargando el brazo que le dió el toro. Dió media estocada tendida.»

Vet aquí un toro que anava de bracet amb el torero...

*** De La Voz:

«Hoy el esperanto, la lengua universal, no lo habla nadie...»

Si que és universal!

*** Del Ciero:

«Contra la blasfemia.—En las Escuelas Pías de San Antón se celebró ayer una velada literario-musical dedicada al obispo de Madrid, a los príncipes de Hehenloe y a los marqueses de Comillas, siendo de carácter benéfico, a fin de repartir el próximo Marzo, pan a los pobres del distrito de la Inclusa.»

«La escritora señorita Soledad Ruiz de Pombo leyó unas cuartillas y pronunció un discurso sobre Pan y Catecismo don Máximo Cánovas del Castillo.»

I de la blasfèmia, què?

Rebotons.—Mare de Déu! Quines animalades!
Un pallàs.—Arregladet, l'hi posarem. No hi ha de què.
Noi de Sans.—Faci's un trajo de llaneta.
P. P. T.—Home! Es interessant això. Ens n'enterarem. Es *risa para todo el año*, si es confirma.
Sopetes.—Ho sentim molt, però no farem fira. Ja n'estem enfarfegats.
Dat.—No hi ha res a fer. Tot és mandanga.
C. Holl Homs.—El vers és dolent, però en canvi és curt. Tot això és d'agrair.
Ribot.—Potser sí que serà això. Però nosaltres tenim el vuit!
K. Arkamal.—Vostè fa honor al seu pseudònim.
Un de Sans.—Per mi, que això l'hi ha explicat una llevadora. Aquell tecnicisme ho xafardeja!
O. Arrior.—Hi deu haver hagut alguna confusió. Tor-ni a enviar i el complaurem.
Pixagarrafes.—Uxa!, que vol dir formatge. Se'l felicita.

Badoc.—No. Va al cove per neula.
El barber del carrer Nou.—Si això ho explica als seus parroquians, el tindran per ximple. Pot estar-ne ben segur.
Tirabuixó.—Per porc, ens costaria anar a l'estaró, i no hi tenim vocació.
Ramoneta.—Sí, simpàtica, sí. Pot enviar-lo. Si ens va bé, l'hi ficarem. Què més vol?
Gat dels frares.—Potser anant per les teulades s'hi guanyaria més la vida que escrivint.
Una voluptuosa.—La lletra és jeroglífica. Un dia que ens vagui ens entretindrem a desxifrar-la.
Sòmmes.—N'aprofitarem un parell. I cregui que ho fem perquè és vostè!
Tirapits.—Vostè promet. Ara, que si després no paga...
Velásquez II.—Però, encara no s'ha desenganyat? Ja té temps, ja!
Un salista.—Ho transmetem a en Buendia. Ell dirà. És molt considerat, sap?
Ràbec.—Va al Museu Secret.
P. P. P. P.—Pistonut! L'enhorabona!

ORQUESTRA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.ª

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (urgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anestis*, *flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. —5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avaricios), *escamas*, *herpes*, *úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escarfulosas*, *eritemas*, *acné*, *urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. —VENTA, 5 PESETAS FRASCO : : : : :.

DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas*, *espermatorrea* (pérdidas seminales), *consciencia mental*, *pérdida de memoria*, *dolor de cabeza*, *vértigos*, *debilidad muscular*, *fatiga corporal*, *temblores*, *palpitaciones*, *trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAÍLAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. —VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Montcada, 21, Barcelona. —VENTA: *Farmacia Segal*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMA
MOTOCICLETA SUN

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís. - Preu del frasc **Una pesseta.** - De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

Llegiu cada dimecres **XUT**

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 50, PRAL.
De 11 a 1 i de 6 a 9
SIFILIS, VENERE, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica
del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : : : :

EL FLUJO BLANCO
ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS
IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY
VENTA EN FARMACIAS Y PROVEEDORAS

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS
Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO

[illegible]

—He vist la Lulú al ball i anava amb la cara tapada...
 —Devia ésser lo únic que portava tapat, oi?